

Arrest

nr. 249 721 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op het arrest van 11 juni 2020 met nr. 236 715, waarbij partijen worden opgeroepen opnieuw te verschijnen ter terechtzitting van 9 juli 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020, waarbij voormelde oproeping wordt ingetrokken.

Gelet op het arrest van 12 oktober 2020 met nr. 242 100, waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 27 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2017 treedt verzoeker in Marokko in het huwelijk met mevrouw B.M., van Belgische nationaliteit.

Op 23 juli 2019 dient de verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als echtgenoot van mevrouw M. B.

Er is een onderzoek schijnhuwelijk gestart en op 14 oktober 2019 geeft de procureur des Konings te Gent een negatief advies.

Op 21 oktober 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Dendermonde de buitenlandse huwelijksakte te erkennen.

Op 18 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 27 januari 2020 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2019 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1973

Geboorteplaats: Trougout

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, werd een aanvraag tot gezinshereniging ingediend door B. K. (...) van Marokkaanse nationaliteit, en dit op grond van een huwelijk dat werd afgesloten in Marokko op 27.01.2017 met mevrouw B. M. T. R. E. (RR: ...), van Belgische nationaliteit.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte van Marokko voorgelegd.

Op 23.07.2019 werd een bijlage 19ter en er werd vervolgens een attest van immatriculatie afgeleverd. Overwegende dat de Procureur des Konings van Gent in haar schrijven dd. 14.10.2019 omtrent de erkenning van het huwelijk een negatief advies uitbracht: “Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.”, waarna de doorslaggevende elementen die tot dit advies hebben geleid, omstandig werden besproken. Zo zou betrokkene nog kinderen willen met referentiepersoon maar is zij hier fysiek niet meer toe in staat gezien haar leeftijd en laat betrokkene uitschijnen zich hier niet bewust van te zijn, weet referentiepersoon niet hoe betrokkene in België is toegekomen, vergist zij zich in betrokkenes naam, werd het huwelijk in het Arabisch afgesloten maar zou mevrouw er geen woord van hebben verstaan, werd er geen huwelijksfeest gegeven noch ringen uitgewisseld, zijn er geen foto's van het huwelijk, ... Er blijken te veel ongunstige elementen te zijn waardoor het parket besluit: “Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies voor de registratie van het in het buitenland afgesloten huwelijk.”

Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig

advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.”)

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Gelet op al het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken het voornoemde huwelijk te erkennen.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”).

Betrokkene bood zich te Dendermonde aan met een afschrift van de buitenlandse huwelijksakte met de Belgische B. M., met wie hij samenwoont, maar toont hiermee niet aan dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als referentiepersoon wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen administratief dossier toegestuurd.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoeker aangevoerde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en

goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“dat de bestreden beslissing zich ten onrechte steunt op de niet erkenning naar Belgisch recht van het Marokkaanse huwelijk van verzoeker en zijn Belgische echtgenote alsook ten onrechte voorhoudt dat dit huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap én het huidig samenwonen van verzoeker en zijn Belgische echtgenote niet beschouwd wordt als een bewijs van gezinsleven, hetwelke onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM valt;

dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote elkaar reeds kennen sinds medio 2011 en kort daarna een duurzame relatie zijn begonnen;

dat zij reeds gedurende lange periodes met elkaar in België hebben samengewoond én zij in 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning wensten te doen bij de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te DENDERMONDE, dewelke hen echter werd geweigerd en waartegen zij in beroep gingen bij de Familierechtbank DENDERMONDE die bij vonnis van 12.06.2015 (A.R. 14/2624/A) dit beroep ontvankelijk en gegrond verklaarde o.b.v. de overweging dat er weldegelijk sprake was een duurzame samenwoning en relatie;

dat verzoeker en zijn echtgenote vervolgens wensten te huwen in Marokko doch de Procureur des Konings te DENDERMONDE zich dd. 07.12.15 verzette tegen de afgifte van een attest van geen huwelijksbeletsel, waartegen door de echtgenote van verzoeker andermaal beroep werd aangetekend bij de Familierechtbank DENDERMONDE (zie stuk 2);

dat bij vonnis dd. 17.03.16 van de 30ste kamer van de Familierechtbank DENDERMONDE dit beroep ontvankelijk en gegrond werd verklaard én dit nadat de Procureur zijn verzet niet langer handhaafde (zie stuk 3) zodat verzoeker én zijn echtgenote dd. 27.01.2017 konden huwen in Marokko;

dat verzoeker eind 2018 terug kon komen naar België en onmiddellijk - zoals voorheen - terug ging samenwonen met zijn Belgische echtgenote;

dat verzoeker inmiddels ook officieel is kunnen beginnen in dienstverband werken in België (zie stuk 4) én hij nu méér dan 14 maanden ononderbroken en duurzaam samenwoont met zijn Belgische echtgenote;

dat ondanks het feit dat reeds tot tweemaal toe door de Familierechtbank DENDERMONDE de relatie van verzoeker en zijn Belgische echtgenote als echt werd beschouwd bij beslissing van 21.10.19 van de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te DENDERMONDE werd geweigerd om de Marokkaanse huwelijksakte van verzoeker en zijn echtgenote naar Belgisch recht te erkennen;

dat verzoeker en zijn echtgenote nog beroep conform art. 23 van het WIPR zullen aantekenen bij de Familierechtbank DENDERMONDE tegen deze weigeringsbeslissing;

dat echter in ieder geval de huidige relatie en samenwoning van verzoeker en zijn Belgische echtgenote voldoende hecht is en een effectief beleefde partnerrelatie is, dewelke kan aanzien worden als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM;

dat in ieder geval de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 18.12.19 dan ook niet alleen o.a. artikel 8 EVRM én artikel 40ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het huwelijk afgesloten in Marokko niet wordt erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Dendermonde. De rechtsgeldigheid van het

buitenlands huwelijk wordt betwist op grond van artikel 27 van het WIPR (Wetboek Internationaal privaatrecht). Het loutere feit dat verzoeker en mevr. B.M. samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van gezinsleven en dat niet wordt aangetoond dat de relatie voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM te vallen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de motivering geenszins kan worden aanvaard, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de tevens geschonden geachte artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2°[...]”

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

De bestreden beslissing is gesteund op het determinerende motief dat het buitenlandse huwelijk van de verzoeker en de referentiepersoon niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Dendermonde, na een negatief advies van het parket van Gent d.d. 14 oktober 2019. Bij gebreke aan erkenning van het huwelijk kan verzoeker zich niet beroepen op het verblijfsrecht uit artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt ter zake dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse huwelijksakte staat, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, een beroep open bij de familierechtbank. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Verzoeker betoogt dat zijn relatie met mevr. B.M. door de familierechtbank Dendermonde tot tweemaal toe als echt werd beschouwd bij vonnis van 12 juni 2015 en 17 maart 2016. Verzoeker begrijpt niet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dendermonde alsnog de Marokkaanse huwelijksakte naar Belgisch recht weigert te erkennen.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de procureur des Konings te Gent op 14 oktober 2019 een negatief advies uitbracht omtrent het huwelijk. In de bestreden beslissing is het advies van het parket overigens geciteerd: *“Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.”, waarna de doorslaggevende elementen die tot dit advies hebben geleid, omstandig werden besproken. Zo zou betrokkene nog kinderen willen met referentiepersoon maar is zij hier fysiek niet meer toe in staat gezien haar leeftijd en laat betrokkene uitschijnen zich hier niet bewust van te zijn, weet referentiepersoon niet hoe betrokkene in België is toegekomen, vergist zij zich in betrokkenes naam, werd het huwelijk in het Arabisch afgesloten maar zou mevrouw er geen woord van hebben verstaan, werd er geen huwelijksfeest gegeven noch ringen uitgewisseld, zijn er geen foto's van het huwelijk, ... Er blijken te veel ongunstige elementen te zijn waardoor het parket besluit: “Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies voor de registratie van het in het buitenland afgesloten huwelijk.”* Uit het advies van de procureur des Konings blijkt aldus dat het huwelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, na het negatief advies van de procureur des Konings de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte niet te erkennen en aldus geen verblijfsrecht toe te kennen aan verzoeker op grond van zijn huwelijk.

Verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote, conform artikel 23 WIPR beroep gaan aantekenen bij de familierechtbank te Dendermonde tegen de weigering tot erkenning van de huwelijksakte.

De Raad merkt evenwel op dat de mogelijkheid die verzoeker heeft om in beroep te gaan tegen de weigering van erkenning van het huwelijk niet inhoudt dat verweerder ondertussen geen beslissing mag nemen over de aanvraag tot gezinshereniging. Overeenkomstig artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet moet het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk immers zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag worden erkend. Het indienen van een beroep bij de rechtbank van eerste aanleg schorst de procedure tot gezinshereniging niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan door het huwelijk van verzoeker niet te erkennen en derhalve zijn aanvraag te weigeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 40bis of 40ter van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoeker vervolgt dat in ieder geval de huidige relatie en samenwoning met zijn Belgische echtgenote voldoende hecht zijn en een effectief beleefde partnerrelatie is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering voorziet en aldus geen toetsing heeft gemaakt van artikel 8 van het EVRM in de beslissing, benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en derhalve is er geen inmenging in het leven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan de orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing is gesteund op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarin werd besloten dat verzoekers huwelijk een schijnhuwelijk is. Het is niet kennelijk onredelijk op grond hiervan te besluiten dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont met zijn summier betoog dat zijn relatie voldoende hecht is, het tegendeel niet aan. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde ten onrechte niet zou zijn overgegaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN